

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Hynka Baňoucha a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobkyně: **T. K.**, zastoupená JUDr. Pravoslavem Svobodou, advokátem se sídlem Ústí nad Labem, Údolní 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 7. 2013, č. j. 42 Az 1/2013 - 51,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 7. 2013, č. j. 42 Az 1/2013 - 51 **se ruší.**

II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra 30. 1. 2013, č. j. OAM-45/ZA-ZA06-ZA04-R2-2011, **se ruší,** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce JUDr. Pravoslava Svobody do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 10 200 Kč.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala dne 7. 8. 2013 kasační stížnost, kterou se domáhala zrušení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 7. 2013, č. j. 42 Az 1/2013 - 51, jímž byla zamítnuta žaloba, jíž se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto, že se stěžovatelce neuděluje mezinárodní ochrana, kdy žalovaný dle stěžovatelky nezákonně shledal nenaplnění důvodů humanitárního azylu.

[2] Žalovaný dne 30. 1. 2013, pod č. j. OAM-45/ZA-ZA06-ZA04-R2-2011, rozhodl, že stěžovatelce se neuděluje mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a

§ 14b zákona č. 325/1999, o azylu, v platném znění (dále jen „zákon o azylu“). Obsáhlé odůvodnění tohoto rozhodnutí se věnuje i zkoumání důvodů udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu („*Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*“) a konstatuje, že zde nejsou důvody hodné zvláštního zřetele, umožňující udělení humanitárního azylu (str. 7 odůvodnění). Stěžovatelka sice trpí určitými zdravotními problémy od svých 17 let a v roce 2002 jí byl přiznán invalidní důchod, ale nedoložila, že by jí bylo ve vlasti bráněno v přístupu ke zdravotní péči, nebo že by pro ni tato péče byla nedostupná. Naopak, taková péče jí byla pravidelně poskytována i v době, kdy měla v České republice povolen dlouhodobý pobyt, do vlasti se pravidelně vracela, aby si zařídila i tyto věci. Žalovaný konstatoval, že z lékařských zpráv sice plyne určité zhoršení stěžovatelčina zdravotního stavu (úzkostnost, depresivní porucha, břišní bolesti), avšak je zcela oprávněné po stěžovatelce požadovat, aby „*svou touhu pobývat v ČR*“ uskutečnila prostřednictvím institutů zákona o pobytu cizinců.

[3] Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 24. 7. 2013, č. j. 42 Az 1/2013 - 51 zamítl stěžovatelčinu žalobu, kterou se domáhala zrušení citovaného rozhodnutí žalovaného. Krajský soud, s odvoláním na dispoziční zásadu, vyšel z toho, že stěžovatelka napadá nedodržení ustanovení § 14 zákona o azylu (tzv. humanitární azyl) a dále se zabýval rozsahem svých přezkumných pravomocí, přičemž se opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, podle něhož je soud oprávněn správní uvážení přezkoumávat pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním způsobem. Rozhodnutí žalovaného těmto podmínkám podle krajského soudu dostálo a zhodnotilo jak poměry v zemi původu stěžovatelky, tak lékařské zprávy doložené před vydáním správního rozhodnutí. Krajský soud konečně odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131, odkázal námitky relevance aktuálního zdravotního stavu stěžovatelky do řízení o nově podané žádosti, kterou stěžovatelka případně znova podá.

[4] Stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodů naplňujících ustanovení § 103 písm. a) a b) zákona č. 150/2012 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.").

[5] Stěžovatelka v kasační stížnosti předeslala, že v předmětné věci již Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 4. 4. 2012, č. j. „Azs“ 7/2012 - 20, avšak žalovaný ve svém novém rozhodnutí nerespektoval závazný právní názor zde vyslovený. Konkrétně stěžovatelka uvedla, že žalovaný se nevypořádal s doloženým důvodem zvláštního zřetele hodným, a to její demencí, díky níž vyžaduje stálou péči a kontrolu osob blízkých, které zná a důvěřuje jim. Žalovaný měl k dispozici příslušné lékařské zprávy, ale řádně je nevyhodnotil a nezvážil obtíže nemocné ženy s podáním nové žádosti o azyl, respektive o povolení k pobytu. Celou věc formálně odmítl, podle běžné praxe a podle výkladu užívaného v obvyklých případech zdravých žadatelů. Žalovaný tak žádost neposoudil individuálně.

[6] Pochybení krajského soudu podle stěžovatelky spočívalo v tom, že nevzal v úvahu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. „Azs“ 105/2004 - 72, podle něhož musí být podkladem pro správní uvážení žalovaného vyhodnocení důvodu hodného zvláštního zřetele. Stěžovatelka dále vytkla krajskému soudu, že se nezabýval jejím závažným onkologickým onemocněním s nepříznivou prognózou dožití, které doložila

v současně se žalobou (avšak po rozhodnutí žalovaného) a tento argument odkázal na novou žádost. Tím soud upřednostnil formální hledisko před skutečným stavem v době rozhodování. Stěžovatelka zdůraznila, že soud se však vůbec nezabýval ani včas doloženou demencí stěžovatelky, představující důvod zvláštního zřetele hodný. Stěžovatelka potřebuje v současné době klid a omezení stresů, aby se průběh jejího současného onemocnění prudce nezhoršil a aby v kruhu svých blízkých strávila zbytek svých dní. K tomu však soud ani správní orgán nepřihlédly a nepokusily se případ řešit citlivě a nalézt řešení vymykající se běžné praxi. Proto stěžovatelka, s odvoláním na čl. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, navrhla zrušení napadeného rozsudku.

[7] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil s tím, že v novém rozhodnutí respektoval závazný právní názor krajského i kasačního soudu a k možnosti udělit humanitární azyl se výslovně vyjádřil způsobem naplňujícím zákonné požadavky. Přihlédl ke všem zjištěným skutečnostem, včetně lékařských zpráv, s nimiž se seznámil. Pokud neshledal důvody k udělení humanitárního azylu, bylo takové rozhodnutí zcela v jeho pravomoci. Udělení humanitárního azylu je zcela výjimečným institutem, který lze udělit v určitých výjimečných případech na základě správní úvahy. Obecně nepostačuje skutečnost, že je někdo nemocen, byť i vážněji. Žalovaný po individuálním posouzení věci konstatoval, že pro stěžovatelku je dostupná zdravotní péče v zemi její příslušnosti, která jí tam byla v minulosti poskytována. Na udělení azylu nemá stěžovatelka subjektivní právo, proto nemůže být jeho neudělením zkrácena. Zde žalovaný odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2002, ve věci sp. zn. IV. ÚS 532/02 či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dnů 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003 a 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 47/2003 (všechna citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z http://nalus.usoud.cz a citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz). Udělení humanitárního azylu je na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm soud přezkoumává v omezeném rozsahu, pouze z hlediska dodržení procesních předpisů (zde žalovaný odkázal na rozsudky zdejšího soudu ze dnů: 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS či 22. 11. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Přezkum správní úvahy podle § 14 zákona o azylu byl proveden v souladu s právními předpisy a relevantní judikaturou, včetně rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, na nějž poukázala kasační stížnost. K novým skutečnostem uplatněným až v řízení před soudem (tj. zhoršení zdravotního stavu), žalovaný uvedl, že se ztotožňuje s názorem krajského soudu. Odkázal též na rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 9. 2009, sp. zn. 1 Azs 43/2009, podle něhož i výrazné zhoršení zdravotního stavu související s předchozí, již posouzenou nemocí, je novou skutečností ve smyslu ust. § 10a písm. e) zákona o azylu. Žalovaný se proto ztotožnil se závěrem krajského soudu a námitky stěžovatelky označil za nedůvodné, protože však nebyly naplněny podmínky ust. § 104a s. ř. s., a kasační stížnost podstatně nepřesahuje zájmy stěžovatelky, navrhl žalovaný především odmítnutí kasační stížnosti jako nepřijatelné, případně její zamítnutí pro nedůvodnost.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti, přičemž konstatoval, že byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem; jedná se tedy o přípustnou kasační stížnost.

[9] Vzhledem k tomu, že se v daném případě jedná o řízení o udělení mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se dále, ve smyslu § 104a s. ř. s., zabýval otázkou, zda

kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Vymezením institutu nepřijatelnosti se zdejší soud již podrobně zabýval např. ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS.

[10] Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Na základě výše uvedeného lze shrnout, že kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je přípustná v následujících typových případech:

1. Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.
2. Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
3. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
4. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*. Přitom se o zásadní právní pochybení bude v konkrétním případě jednat především tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, a za další pokud krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

[11] Je-li dán podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele tam, kde není respektována ustálená a jasná judikatura, tím spíše je tento důvod přijatelnosti kasační stížnosti dán v případě, že není respektován právní názor, který Nejvyšší správní soud již v téže věci vyslovil, byť se v dané věci nejedná o právní názor, který je pro krajský soud závazný ve smyslu ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. („*Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.*“), protože zdejší soud v dřívějším rozhodnutí v téže věci rozhodnutí krajského soudu aproboval. Zamítne-li Nejvyšší správní soud kasační stížnost napadající zrušující rozsudek, nelze tuto situaci vyložit tak, že jeho právní názor obsažený v „potvrzujícím“ rozhodnutí je bez významu. Nejvyšší správní soud ve svém prvním rozhodnutí zřetelně sdělil, že žádost stěžovatelky bylo třeba posoudit i z hlediska možného naplnění důvodů humanitárního azylu. Tento právní názor, který navíc vycházel z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, nebyl v dalším řízení respektován, a proto je kasační stížnost přijatelná.

[12] Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Přitom přihlédl i k důvodům, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti podle § 109 odst. 4, věta za středníkem s. ř. s. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Stěžovatelka setrvale namítala, že Nejvyšší správní soud již v její věci jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 4. 4. 2012, č. j. 2 Azs 7/2012 – 20, kterým zamítl kasační stížnost žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 10. 2011, č. j. 56 Az 8/2011 – 29, jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost. Nejvyšší správní soud tehdy dospěl k závěru, že krajský soud postupoval správně, když rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost, neboť v něm chybělo odůvodnění ve vztahu k humanitárnímu azylu, což je požadavek, který vzešel z rozhodnutí rozšířeného senátu zdejšího soudu. Ten se v usnesení ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107, publikovaném pod č. 2289/2011 Sb. NSS, přiklonil k názoru, že jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 nebo 2 zákona o azylu může být zamítnuta pouze taková žádost o udělení mezinárodní ochrany, která je zjevně nedůvodná z hlediska všech forem mezinárodní ochrany (viz dále), což představovalo odklon od dosavadního výkladu. Posouzení otázky, zda žalovaný a potažmo krajský soud skutečně vyhověli závěrům usnesení rozšířeného senátu, bylo důvodem, proč Nejvyšší správní soud považoval tehdejší kasační stížnost za přijatelnou.

[15] Ze správního spisu nyní Nejvyšší správní soud zjistil, že naposled vydané rozhodnutí žalovaného (ze dne 30. 1. 2013, č. j. OAM-45/ZA-ZA06-ZA04-R2-2011) se nejenže nezabývá stěžovatelkou tvrzenými doklady o jejím zhoubném onemocnění, které připojila až ke správní žalobě, ale nezabývá se ani dalšími důvody její závislosti na péči blízkých, které stěžovatelka doložila již ve správním řízení.

[16] Ve správním spise se přitom na číslech listu (dále „č. l.“) 125 a 126 nacházejí lékařské zprávy (zde dne 20. 11. 2012 od MUDr. K. a ze dne 12. 11. 2012 od MUDr. Ž., viz též č. l. 15 a 16 soudního spisu), v nichž je konstatována počínající demence stěžovatelky, vyžadující trvalý dohled a péči nad výkonem základních životních potřeb (užívání medikace, příjem tekutin a stravy, výkon osobní hygieny). První zpráva byla vydána po jedenáctidenní hospitalizaci a konstatuje závislost stěžovatelky na osobní péči. Podle otisku prezenčního razítka byly tyto lékařské zprávy doručeny žalovanému dne 21. 11. 2012.

[17] Nutno připomenout, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 48 (publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS), na nějž odkazovali jak stěžovatelka, tak i žalovaný, konstatoval, že „[u]*stanovení § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" přestavuje správní uvážení.*“ Zdejší soud však rovněž konstatoval, že „[U]*dělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem dle § 78 odst. 1 s. ř. s.*“ (rozsudek ze dne 7. 12. 2005, č. j. 5 Azs 196/2005 - 48).

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že již ve správním řízení byly doloženy skutečnosti, které dokládaly stěžovatelčinu závislost na péči blízkých, což je nesporně zjištění, které měl správní orgán povinnost posoudit z hlediska ustanovení § 14 zákona o azylu; takové posouzení však v rozhodnutí žalovaného chybí.

[19] Nejvyšší správní soud již ve svém prvním rozhodnutí v této věci (viz bod [14]) konstatoval odkazem na prejudikaturu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48), že přísluší-li soudu posoudit, zda správní rozhodnutí o udělení či neudělení humanitárního azylu nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem, tím spíše mu přísluší přezkoumat, zda tato správní úvaha vůbec byla provedena. Krajský soud však takto nepostupoval a námitku stěžovatelky (uvedenou v bodu 4 žaloby) nevypořádal. Tím krajský soud zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností (viz například rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, či ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS). S ohledem na nyní uvedené posouzení jsou poukazy žalovaného na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 532/02 či Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 5 Azs 12/2003 nepřiléhavé.

[20] Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný naopak neměl v době svého rozhodování k dispozici jakýkoli doklad o onkologickém onemocnění stěžovatelky. V soudním spise je založena (č. l. 16) lékařská zpráva ze dne 5. 2. 2013 (MUDr. M.) konstatující onkologický nález, což potvrzuje další zpráva z 22. 2. 2013 (MUDr. R.). Tyto lékařské zprávy měl od počátku soudního řízení krajský soud, který s nimi spjaté námitky odkázal na novou žádost, poukazem na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131. Nezohlednění této nemoci nelze klást podle Nejvyššího správního soudu žalovanému k tíži (srov. i rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 9. 2009, sp. zn. 1 Azs 43/2009, na nějž odkázal žalovaný).

[21] S ohledem na skutečnost, že Nejvyšší správní soud zrušil i rozhodnutí žalovaného (viz níže bod [22]), postrádá relevanci úvaha o tom, zda z nějaké právní normy s vyšší právní silou či aplikační předností neplyne povinnost k hledání aplikační cesty zohledňující námitku stěžovatelky, podle níž pochybení krajského soudu spočívá v tom, že: „*Soud upřednostnil formální hledisko před skutečným stavem v době rozhodování* (...) *stěžovatelka potřebuje v současné době klid a omezení stresů, aby se průběh jejího současného onemocnění prudce nezhoršil a aby v kruhu svých blízkých strávila zbytek svých dní. K tomu však soud ani správní orgán nepřihlédly a nepokusily se případ řešit citlivě a nalézt řešení vymykající se běžné praxi*.“ Takový postup by nepochybně představoval odchylku od ustálené judikatury k ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. (a tím i cestu k postupu dle ustanovení § 17 odst. 1 s. ř. s.), k čemuž však nebyl právní důvod. Žalovaný při svém novém rozhodnutí bude muset přihlédnout ke všem skutečnostem zjištěným do doby vydání svého nového rozhodnutí, tedy jak k psychickému, tak k onkologickému onemocnění stěžovatelky.

[22] Nejvyšší správní soud z důvodů uvedených výše (bod [19]) zrušil podle ustanovení § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, neboť je nepřezkoumatelný (výrok **I.**) Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu

[§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V projednávané věci by krajský soud, v souladu se zde vysloveným závazným právním názorem, neměl jinou možnost, vzhledem ke zjištěným vadám správního rozhodnutí, než zrušit rozhodnutí žalovaného pro jeho nepřezkoumatelnost. Pouhé zrušení rozhodnutí krajského soudu by tak nebylo ani účelné ani hospodárné, což platí tím spíše v případě, že zdejší soud rozhoduje v dané věci již podruhé. Proto Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2013, č. j. OAM-45/ZA-ZA06-ZA04-R2-2011. Tomu také podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 5 téhož ustanovení žalovaný vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným (výrok **II.**).

[23] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatelka měla ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. jí tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatelka byla v řízení před krajským soudem i v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem, náleží jí proto náhrada nákladů spojených se zastoupením. Tyto náklady spočívají v odměně advokáta za zastupování ve výši 3 x 3100 Kč, za tři úkony právní služby, tj. podání žaloby, účast na jednání krajského soudu dne 24. 7. 2013 a podání kasační stížnosti [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 1. 2013, (dále jen „advokátní tarif“)]. Pro účely stanovení výše náhrady soud v daném případě nezahrnul mezi právní úkony přípravu a převzetí věci jak v řízení před krajským soudem, tak v řízení před Nejvyšším správním soudem, neboť uvedený advokát zastupoval stěžovatelku již v předchozím řízení a věc tedy zná. Dále soud zahrnul mezi náklady řízení paušální náhradu hotových výdajů advokáta ve výši 3 x 300 Kč za tři úkony právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že uvedený advokát Nejvyššímu správnímu soudu sdělil, že není plátcem DPH, nenavýšil soud náhradu o částku odpovídající této dani. Celkem tedy přiznal Nejvyšší správní soud stěžovatelce na náhradě nákladů řízení částku ve výši 10 200 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen poukázat k rukám zástupce stěžovatelky do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok **III.**).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2013

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu